

SUCEAVA – istoric

Suceava de azi și împrejurimile sale au fost locuite din cele mai vechi timpuri, începând cu cea mai veche perioadă a societății omenești, paleoliticul, afirmație atestată de descoperirile arheologice în acest areal. Săpăturile din preajma Cetății de Scaun au surprins o veche așezare din perioada neoliticului timpuriu, de acum 7000 de ani, de tipul culturii Criș. Din epoca bronzului (mileniul II î.e.n.) se cunosc două morminte în cutie de piatră, descoperite în partea de vest a orașului. Dovezi ale existenței așezărilor omenești apar și în epoca fierului, din a doua jumătate a primului mileniu î.e.n., din cultura La Tene, de tip traco-getic. Pentru primele secole ale erei noastre, cercetările arheologice efectuate au descoperit un bogat material în așezarea de pe malul stâng al pârâului Șcheia, din marginea vestică a Sucevei, respectiv o așezare a dacilor liberi din sec. II - III e.n. care, prin tipul locuințelor, tehnica producerii ceramicii dovedeste menținerea unei vechi tradiții dacice precum și puternica influență a civilizației romane, din aceeași perioadă existând și un cimitir în zona străzii Ana Ipătescu.

Multe alte descoperiri arheologice din Suceava, descifrează evoluția și continuitatea așezărilor omenești, în perioada de peste o mie de ani, a migrației popoarelor. Din această vreme datează vechile așezări sătești stabile de la Suceava, așezări care în secolul al XIV-lea se grupează în partea de est a actualului oraș, aici constituindu-se primul și cel mai vechi nucleu al viitorului oraș medieval ce se va numi Suceava.

Geneza orașului Suceava se poate data la mijlocul sec. al XIV-lea, clima, relieful, poziția geografică (aproximativ în centrul Podișului Sucevei și pe cursul unui râu) reprezentând condițiile principale care au concurat la transformarea așezării rurale în așezare urbană. Procesul evolutiv către oraș se intensifică mai ales în a doua jumătate a sec. al XIV-lea, fapt ce l-a determinat pe Petru I Mușat (1375-1391) să-și schimbe reședința sa domnească de la Siret la Suceava, în ultimul sfert al aceluiași secol. Atunci când Petru I Mușat își stabilește reședința la Suceava, așezarea urbană era dispusă pe un spațiu restrâns, fapt ce a determinat domnitorul să-și ridice curțile și biserica Mirăuți (care va fi prima catedrală mitropolitană) în afara perimetrului orașului, iar în est, pe promontoriul ce oferea posibilitatea apărării orașului, să-și ridice o cetate, Cetatea de Scaun, după ce încercase același lucru prin ridicarea Cetății Șcheia, cetate puțin folosită.

Primul act scris care pomenește orașul Suceava este un document ce poartă data de 10 februarie 1388.

Stabilirea scaunului domnesc la Suceava a impus o serie de măsuri administrative, militare, edilitare, acestea fiind succedate de o creștere a interesului meșteșugarilor și negustorilor locali și străini pentru noul centru administrativ și politic al țării. Astfel, în preajma palatului domnesc din oraș se ridicau cartiere noi (al olarilor și fierarilor, negustorilor). Timp de două secole, XV și XVI, Suceava a ocupat un loc de prim plan în istoria orașelor Moldovei, fiind cel mai important centru al producției de mărfuri și al schimbului intern și extern, aici aflându-se vama principală a țării, pe unde erau obligate să treacă toate caravanele de negustori.

Apogeul strălucirii Sucevei este atins însă în vremea marelui domnitor Ștefan cel Mare, acesta acordându-i o atenție sporită, consolidând Cetatea de Scaun, Curtea Domnească din oraș, adăugând noi și importante construcții în oraș, îngrijindu-se de dezvoltarea sa economică, culturală și artistică.

Urmașii lui Ștefan cel Mare, Bogdan cel Orb, Ștefăniță Vodă, dar mai ales Petru Rareș, au continuat politica înaintașilor, contribuind la ridicarea nivelului de dezvoltare economică, artistică și culturală a Sucevei. Mai apoi, treptat-treptat, reședința preferată a urmașilor lui Petru Rareș devin lașii, fără ca Suceava să fie părăsită deodată și în mod definitiv.

La 21 mai 1600, armatele vievodului Mihai Viteazul intrau, fără luptă, în Cetatea de Scaun, încheindu-se astfel actul primei uniri a Țării Românești, Transilvaniei și Moldovei. Fără a mai atinge nivelul epocii Ștefan cel Mare - Petru Rareș, Suceava cunoaște în vremea domnitorului Vasile Lupu (1634 - 1653) un nou moment de înflorire economică și culturală, după care urmează declinul său favorizat de distrugerile provocate de războaiele turco-polone.

Anul 1774 marchează ruperea din trupul Moldovei a părții de nord-vest ce includea și orașul Suceava, și alipirea acestea la Austria sub denumirea de Bucovina. Acest aspect a produs, atât în plan cultural cât și în plan comercial, noi perspective și particularități ce au marcat dezvoltarea zonală a Bucovinei și, odată cu a acesteia, a orașului Suceava situat la granița cu restul Moldovei –

aspect ce a contribuit și la menținerea relațiilor comerciale cât și politice foarte bune cu Moldova. Totuși, războaiele antinapoliene purtate de austrieci au dus la impunerea câtor mai multor biruri ce cădeau asupra locuitorilor și asupra negustorilor sau meșteșugarilor – fapt ce a condus la o înrăutățire a nivelului de trai pentru populația Sucevei.

În cea de a doua parte a secolului XIX, dezvoltarea economică și demografică a orașului Suceava este marcată de apariția și dezvoltarea rețelei de căi ferate pe ruta Lemberg – Cernăuți – Ițcani (actualmente cartier al municipiului Suceava) – Burdujeni (actualmente cartier al municipiului Suceava) – Roman.

Odată cu 1918, orașul Suceava revine la patria mamă – România.

